

Sygn. akt I C 1283/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Dubrowski

Protokolant: Ewelina Pługowska

na rozprawie po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2013 r. w Zgorzelcu sprawy

z powództwa **Banku (...) S.A. w K.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w K. kwotę 43 398,56 zł (czterdzieści trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych 56/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.05.2012 r. do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu strony powodowej.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. w K. wystąpił w elektronicznym postępowaniu upominawczym z pozwem z dnia 22-05-2012r przeciwko K. K. o zapłatę kwoty 47 198,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu podał, że z pozwanym zawarł umowę kredytu gotówkowego z dnia 22-02-2008r z (...) Bank S.A. w G. , którego następcą prawnym wskutek połączenia banków jest powód. Wskazał, że pozwany pomimo wezwań w tym zakresie nie spłacił kredytu. Na dochodzoną kwotę składają się:

- 44 195,02 zł – należność główna,

- 3 003,54 zł odsetek umownych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11-06-2012r o sygn. akt VI Nc-e 839100/12 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo powoda w całości.

W sprzeciwie pozwany zarzucił, iż zawarł porozumienie z powodem zgodnie, z którym miał spłacać zadłużenie w ratach miesięcznych po 300, 400 zł. Pozwany podnosił, iż dokonuje wpłat na rzecz powoda zgodnie z porozumieniem.

Postanowieniem z dnia 27-07-2012r o sygn.. akt VI Nc-e 839100/12 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał sprawę według ogólnej właściwości miejscowej.

Powód Bank (...) S.A. w K. pismem z dnia 18-01-2013r wnosił o oddalenie sprzeciwu w całości i zasądzenie od pozwanego kwoty 47 198,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Przyznał w piśmie, iż prowadził z pozwanym rozmowy na temat odnowienia zobowiązania, jednak do tego nie doszło. Pozwany

miał wpłacić jednorazowo kwotę 10 000 zł a resztę w ratach po 300 lub 400 zł jednak pozwany wpłacił tylko 4 577,78 zł jednorazowo i wpłaca miesięcznie po 300 lub 400 zł.

Powód wezwany do wskazania wszystkich wpłat pozwanego jakie nastąpiły po rozmowie telefonicznej i sposobu ich zaliczenia pismem z dnia 15-03-2013r wskazał dołączoną do pisma tabelą wszystkie wpłaty pozwanego, które to wpłaty zaliczone zostały przez niego na kapitał, który na dzień 13-03-2013 r wynosił 40 395,02 zł. Na całość zadłużenia pozwanego składały się też odsetki w kwocie 11 222,08 zł łącznie 51 617,10 zł.

Pozwany na rozprawie w dniu 21-03-2012 roku potwierdził wyliczenia strony powodowej z pisma z dnia 15-03-2013r i oświadczył, że posiada wskazane w piśmie zadłużenie, które rozpoczął spłacać tak jak do tej pory w ratach po 300 , 400 zł przedkładając na powyższą okoliczność kopie przelewów. Wskazał, iż jest zdziwiony pozwem i wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego łączyła zawarta w dniu 22 lutego 2008r. umowa kredytu o numerze (...) z Bankiem (...) S.A.. którego następcą prawnym po połączeniu przez przejęcie stał się powodowy bank (...) S. A. z siedzibą w K..

(dowód: umowa kredytu – k. 74-80)

Pozwana nie wywiązała się w terminie z płatności rat kredytu. Kwota niespłaconego kapitału wyniosła w dniu 16-03-2012r 49 372,80 zł. Bank naliczył pozwanemu kwoty: - 1 422,22 zł tytułem odsetek umownych,- 965,85 zł – tytułem odsetki za opóźnienie.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 82,)

W dniu 25 marca 2012r. pozwany kontaktował się bankiem próbując zawrzeć ugodę co do spłaty zadłużenia. W trakcie rozmowy telefonicznej ustalono jednorazową wpłatę na poczet zadłużenia w kwocie 10.000 zł najpóźniej do dnia 1 kwietnia 2012r. i dopiero pod warunkiem dokonania przez pozwanego wpłaty jednorazowej w tej wysokości pracownik banku umówił się na dalsze negocjacje z klientem celem ustalenia ewentualnego spłacania zadłużenia przez pozwanego. Do zawarcia porozumienia jednak nie doszło. Bank wysłał do pozwanego druki przelewów, na których miał on dokonywać spłat ratalnych zadłużenia.

(okoliczność bezsporna)

Pozwany w dniu 05-04-2012r. na poczet długu wpłacił 6000 zł przelewem bankowym.

(dowód: kopia przelewu k 45, korespondencja stron k 9)

Powodowy Bank przelew powyższy zaliczył na kapitał w wysokości 4 577,78 zł i na odsetki w kwocie 1 422,22 zł

(dowód: tabela uwzględnionych wpłat pozwanego k 101)

Następnie w dniu 21-05-2012r powodowy Bank wystawił Wyciąg z ksiąg banku stwierdzając, iż zadłużenie pozwanego wynosi 44 195,02 zł – należność główna, 3 003,54 zł odsetki umowne łącznie 47 198,56 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k 28)

Pozwany na poczet zadłużenia od dnia przeprowadzonej rozmowy z dnia 25-03-2012r dokonał następujących wpłat na poczet zadłużenia:

1. 300 zł w dniu 27-04-2012r
2. 300 zł w dniu 11-05-2012r

3. 300 zł w dniu 12-06-2012r
4. 300 zł w dniu 09-07-2012r
5. 400 zł w dniu 08-08-2012r
6. 400 zł w dniu 10-09-2012r
7. 400 zł w dniu 05-10-2012r
8. 400 zł w dniu 12-11-2012r
9. 400 zł w dniu 11-12-2012r
10. 400 zł w dniu 08-01-2013r
11. 400 zł w dniu 08-02-2013r
12. 400 zł w dniu 07-03-2013r

Wszystkie powyższe wpłaty powodowy bank zaliczył na poczet kapitału. Zadłużenie na dzień 13-03-2013 r wynosiło 40 395,02 zł. kapitał, odsetki w kwocie 11 222,08 zł łącznie 51 617,10 zł.

(dowód: tabela uwzględnionych wpłat pozwanego k 101)

Sąd zważył, co następuje:

Uprawnienie żądania przez powoda roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem wynika z zawartej przez pozwanego umowa pożyczki gotówkowej z dnia 26-02-2006r, nie wykonanej przez pozwanego. Pozwany przez cały czas uznawał roszczenie powoda a jego obrona ograniczała się do zarzutu nie uwzględniania przez powoda dobrowolnego zgodnego z telefonicznymi rozmowami spłacania zadłużenia.

Wysokość dochodzonej kwoty, ani warunki umowy nie były między stronami sporne.

Z oświadczenia pozwanego złożonego na rozprawie w dniu 25 marca 2013 roku wynika jednoznacznie, że nie kwestionuje on w ogóle roszczenia powoda, potwierdzając saldo zadłużenia tak jak w piśmie powoda z dnia 15-03-2013r oraz potwierdza on fakt niedojścia do restrukturyzacji zadłużenia (art. 229 k.p.c.). Zgodnie z dyspozycją przepisu, skutkiem przyznania niebudzącego wątpliwości, jest wyłączenie obligatoryjności przeprowadzania postępowania dowodowego co do przyznanych okoliczności faktycznych. Przyznanie jest więc, jak powszechnie się przyjmuje, w zasadzie oświadczeniem wiedzy strony, że twierdzenie faktyczne jej przeciwnika procesowego odpowiada rzeczywistości. Jest ono czynnością procesową jednostronną i nie musi być dla swej skuteczności przyjęte przez stronę przeciwną, gdyż jej adresatem jest organ rozstrzygający. Może ono dotyczyć ściśle określonej okoliczności faktycznej, ale również wszystkich faktów składających się na podstawę faktyczną żądania powództwa – por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 2 sierpnia 2000 r., I PKN 749/99, OSNP 2002, nr 4, poz. 87.

Ponadto analiza złożonych przez powoda dokumentów prywatnych w tym wyciągu z ksiąg i wyciągu-tabeli z systemu elektronicznego(k 101) powoda wskazuje na prawidłowość dokonanych wyliczeń. Dokumenty te nie były przez pozwanego podważane.

Wykazanie jednak przez pozwanego częściowego wykonania zobowiązania w trakcie procesu w wysokości 3800 zł, zresztą wyraźne przyznane przez powoda, powinny skutkować modyfikacją przez powoda jego roszczenia adekwatnie do dokonanego zaliczenia wpłat pozwanego. Powód zastępowany przez zawodowego dokonane wpłaty zaliczył na kapitał ale nie dokonał odpowiadającej temu zmiany żądania pozwu. Kodeks postępowania cywilnego w art. 321 § 1 k.p.c. statuuje zasadę bezwzględnego związania sądu żądaniami stron, zgłoszonymi w procesie cywilnym,

powództwo, w tym szczególnie powództwo o zapłatę, składa się z żądania i podstawy faktycznej. Przy tym treść żądania i wskazanej podstawy faktycznej ma poważne znaczenie procesowe, wyznacza bowiem zakres przedmiotu rozpoznania i rozstrzygnięcia sądu, tym samym określa też zakres skutków zawiązania sporu oraz granice powagi rzeczy osądzonej. Sąd jest więc związany treścią żądania i nie może dokonywać jej modyfikacji musi jednak uwzględnić częściowe wygaśnięcie zobowiązanie wskutek jego wykonania w toku procesu. Zgłoszone więc w pozwie roszczenie w kwocie 47 198,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, składające się:

- 44 195,02 zł – należność główna, - 3 003,54 zł odsetek umownych należało pomniejszyć o dokonane wpłaty i zaliczyć ją zgodnie z wolą powoda na kapitał skutkując jego pomniejszeniem do kwoty 40 395,02 zł. Powództwo powoda podlegało więc uwzględnieniu na łączną kwotę 43 398,56 zł (40 395,02 plus 3 003,54) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tj. 22-05-2012r do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie jako wygasłe wskutek wykonania podlegało oddaleniu(art. 451 §1 k.c. zdanie ostatnie) . Innych roszczeń powód zastępowany przez zawodowego pełnomocnika nie zgłosił, uwzględnienie zaś powództwa w całości tak jak chciał tego powód byłoby zaś w okolicznościach sprawy według ich stanu na dzień wyroku bezpodstawne i sprzeczne z prawem.

Niewątpliwie bowiem powodowi przysługuje wobec pozwanego wymagalna wierzytelność dlatego powództwo powoda podlegało częściowemu uwzględnieniu z drugiej jednak strony nie była ta wierzytelność zagrożona w żaden sposób. Nie istniała też wątpliwość co do woli pozwanego dobrowolnej spłaty zadłużenia nie zachodzi więc potrzeba przymusowego jej dochodzenia przez powodowy bank.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu zapadło na podstawie art. 101 i 103 k.p.c. Pozwany uznawał przez cały czas roszczenie powoda. Swoim zachowaniem przed wytoczenia powództwa nie dał powodowi podstaw do jego wytoczenia. Bank nie miał wątpliwości co do zamiarów pozwanego dobrowolnie spłacającego swoje zadłużenie już przed wniesieniem pozwu. Działania banku przez cały czas były niezrozumiałe, sprzeczne z elementarną rzetelnością i lojalnością do swojego kontrahenta zaś w toku procesu wyjaśnienia składane przez bank uniemożliwiały szybkie rozpoznanie sprawy. Dlatego za sprzeczne z elementarnym poczuciem sprawiedliwości byłoby w takich okolicznościach obciążenie pozwanego kosztami procesu w tym i za zawodowego pełnomocnika strony powodowej, który nie wniósł do sprawy.